

FÉNYSUGÁR

Evangeliumi hitebrazszió és hirtméllyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, 1., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

ÁTJÁRJA A SZÍVEKET.

Csel. 2: 37.

Az Úr megbizta tanítványait, hogy az Ige hirdetése által minden népeket tanítványokká tegyenek. Szegénynek látszott a fegyverzetük, azonban pünkösöd napja megmutatta, hogy milyen hatalmas volt az. Péter semmi mást nem hozott, csupán az Igét s ez szíven ütötte őket. Jeruzsálem lakóit a töviskoronás Jézus alakja nem indította meg, sem golgotai szenvedése, de Péter szava átjárta a szívüket. Ettől kezdve tudták az apostolok, ha valaha is kételkedtek volna, milyen hatalmat adott nekik az Úr az Igéjében. Ez nem torpant meg semmiféle rang, semmiféle képzettség előtt. Nemcsak a rabszolga Onézimust győzte le, hanem az előkelő Festust is megrémítette. A művelt korinthusiakon ugyanúgy diadalmaskodott, mint Efézus üzletemberein. Ahol fellépett, Isten erejének bizonyult. Végül az egész pogány eget elhamvasztotta és az összes bölcséleti rendszereket összetörte.

»Nem olyan-é az én igém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly?» (Jer. 23: 29.). Hogyan Istenhez nem hasonlít semmi, úgy az Igéjével nem ér fel semmiféle földi hatalom és bölcsesség. Mindenkit és mindent felülmúl átütő erő tekintetében. Döreség, ha az Ige szolgálai azon török a fejüket, hogy mimódon férközzenek a szívekhez, töltsék meg a templomokat és jutassák el új istenfélelemre a népet. Balgaság folyton-folyvást új módozatokat kigondolni s egyik kísérletet a másik után tenni. A pöröly, amely sziklákat zúz, nem vétetett el tőlünk, csak kézre van szükség, amely forgatja. Az Úr tüze még megvan, csak szolgákra van szükség, akik a nép közé viszik. Mindez bölcségesen itt van egyesek megnyerésére, mások megtartására. Akháb zsákba öltözik, mikor Illés beszél vele. Jósias megszaggatja ruháit, mikor a szövetség igéi felolvastatnak előtte. Saul, akit semmi sem vigasztal már, lábraáll, mikor Ananiás Isten Igéjét viszi hozzá. Isten Igéje volt »a Lélek fegyvere«, amely nélkül az apostol ezentul sohatöbbé nem járt. Ezen Igével alapított gyülekezeteket, foglalta újra egybe Korinthusban a szétesőt és mentette meg a pusztulástól a galátákat. S ez az Ige nekünk is adatott. Ne az legyen a gondunk, hogy hogyan találunk ki új eszközöket az Ige nyomatékosabbá tételére, hanem az, hogy Isten régi Igéjét régi erejében, változatlanul és meg nem rövidítve hirdessük. Bár legyen nagy azok száma, akik ezt meggátolni igyekeznek s bár tiltsák ezt meg az ész és az előrehaladott tudományos kutatás nevében, semmit sem tudnak adni, ami a régi sziklazúzó pörölynek és proféták és apostolok által ápoltt tüzzel egyenértékű volna. Hogy az igehirdetés a szíveket átjárhassa, Isten Igéjének teljes fegyverzetében kell megjelenie. Amit amazoknak még keresniök kell, azt ez az Ige már régen megeselekedte, tudniillik bebonyonította, hogy élő, élesebb a kétélű fegyvernél, hatalmas minden sziklavár lerombolására, a csüggedtek fölemelésére s mindazoknak az üdvözítésére, akik benne hisznek.

W.L.—Z.H.

Pünkösöd és te.

Megkérdezlek téged, aki keresztyénnek nevezed magadat: tudsz-e valamit a Szentlélek erejéről? Oh, milyen kevés olyan keresztyén van, aki valóban Szentlélekkel teljes! Vajjon nem olyan temp-lom vagyunk-e, melynek a kapui be vannak zárva? A Szentlélek szeretné e kapukat megnyitni. Neked is, nekem is szól az Atya ígérete, Aki ki akarja önteni Szentlelkét minden testre. Azért ragadd meg ezt az ígéretet. Ő megígérte nekünk, hogy adja az Ő Szentlelkét, ha Tőle kérjük. Meg fogod tapasztalni, mindnyájan megteljesedtek Szentlélekkel. Mit jelent ez? Jézus maga mondja: »Az igazságnak Lelke elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól.« (Ján. 16:13).

Csalhatatlan bizonyítékunk van, hogy a Lélek felülről vagy alulról származik.

Arról lehet megtudni, hogy az az ember, aki megteljesedett Szentlélekkel új ember lett-e. Az élete hasonlítani fog ezután az Úr Jézushoz; Jézus képét fogja visszatükrözni gondolkozásában, beszédében, cselekedetében. Az Úr Jézus szelid és alázatos Lelke fogja jellemezni cselekedetét és járását-kelését. Az Úr Jézus szeretete és ereje lesz nyilvánvalóvá életének legnehezebb és legzürzavarosabb napjaiban is. Élete az Úr Jézus nevét fogja dicsőíteni. — Ha így lesz, hasznosabb és hűségesebb tagja leszel a közösségnek, melyhez tartozol: hűségesebben és buzgóbban fogod elvégezni a szolgálatot, amely reád bízott; szorosabb kapcsolatban leszel azokkal, akikkel Isten Szentlelke összeköt, megtanulod hordozni azokat is, akik neked eddig valamely okból nem voltak kedvesek.

Isten meg akarja menteni a világot és meg akarja dicsőíttetni az Ő szent Fiát azok által, akik az Ő nevéet hordják. Ehhez adja az Ő Lelkét. Szívesen adja. Ezt látjuk napról-napra. Es akarja ezután is adni — neked, nekem, a mi hazánknak, az egész világnak. Akarjuk hittel kérni és elfogadni? »Ehezöket töltött be javakkal.« Lukács 1:53.

Nem olvasom a Bibliában, hogy az a szegény ember, akit a legelőre küldtek a disznókat őrizni, felmondott volna a gazdájának. Amikor éhezett és szívesen megtöltötte volna a gyomrát a moslékkal, arra gondolt: »Felkelek és elmegyek az én atyámhoz!« És ő ment és nem gondolt arra, hogy előbb felmondjon. Ottnagyott mindent és elmenekült. Bár ma is ezt tenné sok bűnös! Ne tárgyalj a zsarnokkal, nem érdemli meg. Hagyd ott! Eddig feketé zászló alatt mentél. Bár Istennek Szentlelke kiragadhatná kezedből, hogy ezután mindig Immánuel zászlaja alatt menj!

Legyen áldott a te neved.

»Jézus te égi szép, tündöklő fényű név...« — hangzik fel az imaórára összegyűltek ajkáról. — De mintha valami hiányozna az énekből? — A harmadik mondat végén vidám, csattogó madárral vegyül énekünkbe. Eddig észre se vettük, csak most figyelünk fel kedves énekére, és mintha csak túl akarna énekelni bennünket, hogy boldogan csattog, s mintha kis szeme azt kérdezné tőlünk, miért nem örülünk, hogy áldhatjuk mennyei Edesatyánk nevét. Megszégyenülve tekintünk a kalitkába zárt kis kanári felé, íme, ő a fogságban is milyen vidáman dicséri Teremtőjét. Es mi, akiknek Isten kegyelmé olyan nagyon sokat adott, oh hányszor járunk szomorú arccal és szível és hányszor fakad elégedetlenség ajkunkon, amikor hálaadásra van okunk. Az ének elhangzik s a kis kanári kérdőleg néz okos szemeckéivel felénk. Úgy érezzük, hogy tovább kell énekelniük, mert ha mi elhallgatunk, még a kövek is kiáltani fognak. — Egy kis madár, Istennek valóban igazi kis szolgálja. Hogy felvidította szíveinket, hogy megszegyénített bennünket, imé ő a fogságban is Teremtőjét szolgálta. Es mi, testvéreim, vajjon tudjuk-e dicsérni a mi Istenünk nevét minden körülmények között, tudunk-e úgy szolgálni azoknak, akik között élünk, mint ez a kis madár? Imé Isten neve rajtunk kívül is magasztaltatik, de a mi lelkünk lesz szegény, ha szívünkben nem ég a hála és ajkunk nem hirdeti Isten szent nevének a dicséretét.

»Mennyben lakó én Istenem!

Vedd füledbe dicséretem!

Téged dicsér egész világ,

Neked köszön a kis virág;

Erős vihar, kis gyenge szél,

Tenger, patak Hozzád beszél.

Az ég s a föld telve Veled:

Legyen áldott a Te neved!«

F. J. d.t.

Éhség.

Sokan valósággal éhezik az igazi, valószínűs vallásosságot. De nincs elég bátorságuk ahhoz, hogy a döntő lépést megtégyék és nem merik senkivel sem megláttatni a szívük belsejét. Sejtik az üdvigazságok nagyságát és csodálatosságát, de odáig nem jutnak, hogy magukévá tegyék. Nem tudják, hogy hogyan tegyék meg azt az egyszerű lépést, mely hithez juttathatná őket. Evről-évre gyötrik magukat, járnak templomba, vallásos összejövetelekre, mint jó keresztyének szerepelnek, de ők maguk tudják legjobban, hogy mennyi nyomorúság van az életükben. Csak egy út vezet a gyógyulásra: bévallani bűneinket és alázatosan könyörögni Isten bűnbocsátó kegyelméért.

Nem jól van így, másképp kell lenni!

»Nem jól van így, másképp kell lenni«, ebben egyek vagyunk!

»Másképp kell lenni!« — mondják a munkások. A tőke a nyakunkra teszi a hurkot és mi éhen pusztulhatunk.

Másképp kell lenni! — mondják a nagytőkések. A kereskedelem pang, az ipar visszafejlődik.

»Másképp kell lenni« — ebben mindnyájan egyek. A munkások és a nagytőkések, a hívők és az istentelenek, öregek és fiatalok, és ebben igazuk van.

»De minek kell másképp lennie?« Ebben nem egyek. »A gazdagoknak kell megváltozni« — mondják egyesek.

»A mai férfiak nem érnek semmit!« — »Ha a nők mások lennének!« Egyik a másikat okolja, és miközben egymást kárhoztatják, marad minden a régiiben.

Panaszkodnak a nehéz időkről és tovább isznak, dohányoznak, tivornyáznak. Sóhajtoznak a rossz élet miatt, de tovább is tele vannak a klubhelyiségek, a korcsmák és a kávéházak. Beszédek tartanak a családi élet visszafejlődése ellen, és ugyanazok vétenek ellene leginkább. Megvetik a divat túlkapasait és ugyanazt teszik.

Igen, mindennek másképp kell lenni!
De minek? Minek kell megváltoznia? Nem kívülről kell a változásnak beállnia, hanem tebenned! Nem a körülményeknek, hanem magának az embernek. Nem mások, nem a világ, nem az emberek az okai, hanem *te magad!*

Az egyes emberek megváltozásától függ a társadalom, az állam és az emberiség békessége és boldogsága.

Rögtön.

Keletafrikában egy misszionáriusnő bizonyosságot tett az Urról. Utána odament hozzá egy fekete fiú és így szólt: »Szeretném Jézust követni.«

»Erezted már régebben, hogy Isten hív téged?« — kérdezte a misszionáriusnő. »Nem« — szólt a kisfiú. »Csak ma, de rögtön figyeltem, amikor azt mondta: »Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan.«

Az engedelmesség feltétele annak, hogy valaki az igazságnak és világosságnak telkét vehesse.

★

Isten a lelket, amelyet szeret, meg akarja menteni a bűntől, amelyet gyűlöl.

★

Aki Jézust követi, az a békesség országába lép.

Három kép.

1.

Éltem tajtékozó tengerén
Kincsel telt sorshajón,
Haboknak vágott vakmerőn
Bár viharoknak zord szele
Tombolt irtóztatón!
S a reszketés úgy elfogott,
Ha vész jött hirtelen,
Zsúfolt hajómban egykoron
Nem ült ott Mesterem!

2.

S hajóm hazug kincsterheit
Tengerbe hánytam én,
Es megjelent ott Krisztusom,
S vészjtőlő fellegek között
Felszíkrazott a fény!
Vihar tombolt továbbra is
Hajóm táncolt velem,
De... édes álom karjain
Ott szunnyadt Mesterem!

3.

A vész csak zúg továbbra is,
Engem már nem riaszt,
Hullámverést nem hallok én,
Lelkem a béke nyughelyén
Csak sejtve érzi azt!
Mert... hogy hajóm merülni kezd,
Fölserken Mesterem,
Habokkal ő küzd már tovább
S én alszom csendesen!

Haluszka Rózsa.

„És foglalatosok valának... a közösségben.“

Egy hívő férfi arra gondolt, hogy elszakad a keresztyén közösségtől, amelyhez tartozott. Istennek egy szolgája, aki éppen meglátogatta, következő módon tártá elé álláspontjának helytelen voltát: Együtt ültek a kandalló mellett. A lelkes kivett egy darab izzó szenet a tűzből és kérte házigazdáját, hogy kísérje azt figyelemmel. Miután a szén 20 percig félre volt téve, kezébe vette és így szólt: »Látja, hogy a szén hogy megváltozott. Milyen most?« — »Majdnem fekete.« »Milyen a tapintata?« — »Majdnem hideg« — felelt a házigazda. »És milyen lenne, ha a többinél maradt volna?« — kérdezte a lelkes. A házigazda mosolygott, mert megértette a tanítás értelmét. A férfi nem szakadt el a közösségtől és sokszor emlékezett meg hálásan a tanításról.

*Isten Lelke, buzgón kérünk,
Légy mindenkor hű vezérünk!
Tedd templomoddá szívünket,
Világosítsd értelmünket.
A jót Te munkáld bennünk,
Segélj hűveiddé lennünk;
Oktass, hogy a hitetlenek,
S gonoszok el ne szédtessenek.
Benned, csak Tebenned bízunk.*

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jún. 1. Ján. 14:23–31. Ján. 14:15–21. Csel. 2:1–13. Ef. 2:19–22. Egyakarattal együtt voltak a tanítványok, mikor az Úr elküldte hozzájuk a megígért Szentlelket. Mindenki láthatta a csodát. A Szentlélek bátrakká tette a félnék tanítványokat, hirdették Isten nagyságos dolgait.

Jún. 2. Ján. 3:16–21. Ef. 4:11–16. Ján. 15:9–16. Csel. 10:42–48. Csel. 2:14–36. Széleden, szeretettel utasítja vissza Péter a csúfolódók beszédét. Beszél a megfeszített és feltámadott Krisztusról ő, aki előtt még nem régen érthetetlen volt a kereszt titka. Beszél a Szentlélek ajánlójáról, majd ezen ajándék közvetítőjéről: Jézus Krisztusról. Beszél a nagy ítéletről, mely azokat éri, akik nem keresik a kegyelmet az Úrnál.

Jún. 3. Róma 8:1–11. Csel. 2:37–47. A szív mélyéből felhangzik a komoly, szinte gyöttrődő kérdés: »Mit cselekedjünk?« Megkapják a feleletet is: »Térjetekek meg...« Ma is sok lélek gyöttrődik, keresi a szabadulást a bűn sötétjéből, de nem találja meg az utat. Isten gyermeke, rád vár a feladat, hogy életteddel, szavaiddal hirdesd az eltévelyedettek: »Térjetekek meg.«

Jún. 4. Róma 8:12–27. Csel. 3:1–10. A sántának az lehetett a fő vágya, hogy alamszínát kapjon. Nem tudta, nem gondolta, hogy az Úrnak nagy tervei vannak vele, nem akarja, hogy továbbra is nyomorult koldusként tengesse életét. A názáreti Jézus Krisztus nevében való hit által segítségére lehetett Péter. A te hited elegendő-e arra, hogy az élet útjára segíts a sántát?

Jún. 5. Róma 8:28–39. Csel. 3:11–26. Péter határozottan elutasít magától minden dicséretet. Ő nem tett semmit, csak hitt az Úr Jézusban, az O csodálatos gyógyító erejében, s hitével hitet ébresztett a sántában. Isten gyermeke megadod-e mindig az Úrnak az őt megillető dicsőséget? Ha megtartasz valamit is abból a magad számára, nyomorúságos, szegény lesz az életed.

Jún. 6. Róma 9:1–13. Csel. 4:1–12. A Nagy Tanács tagjai azt gondolták, hogy Jézus megölésével megszűnik az egész mozgalom s ime most még hatalmasabb erővel állanak szemben. Mily bátran hirdetik az apostolok: »Es nincsen senkiben másban idvesség...« Ennek a hitnek megvolt a bizonyoságtévő ereje.

Jún. 7. És. 6:1–8. Csel. 4:13–22. Egyszerű, tanulatlan emberek voltak az apostolok, ez azonnal megláthatta mindenki, de azt is, hogy Jézussal voltak. Bizonyoságtételöknek nem állhattak ellene az iraszkodók. Nem félemlítette meg őket a szigorú parancs, hogy ne szóljanak és ne tanítsanak Jézus nevében. Mentek cél-

egyenest azon az úton, amelyen Mesterök vezette őket.

Jún. 8. Ján. 3:1–15. Máté 28:16–20. Róma 11:33–36. Ef. 1:3–14. Csel. 4:23–37. Az apostolok bizó hittel tették le ügyöket az Úr kezébe. Reá néztek, tudták, hogy nekik is a kereszt útján kell járniok; nem is kérték az Úrtól, hogy őrizze meg őket a veszedelemtől, hanem, hogy adjon nekik bátorságot a bizonyoságtételre a nehézségek között is. — Az Úr csodálatosan felelt, és felel ma is a hívő imára.

Jún. 9. Zsolt. 25. Csel. 5:1–16. Mily rettenetes a bűn következménye! Ananiás és Safira nem akartak elmaradni Barnabástól, adni akartak, de nem az egész töld árát, hanem csak egy részét. Mennyi bajt okozott már Krisztus egyházában a képmutatás. Az Úr szigorú ítéletet gyakorolt, hogy távol tarítsa a közösségtől a tisztátalan elemet.

Jún. 10. Róma. 9:14–33. Csel. 5:17–33. Az apostolok nagy befolyása a népre felkeltette a papok és a Nagy Tanács tagjainak irigységét. Nyilvánosan börtönbe vetik az apostolokat, majd újra megfenyegetik őket, de hiába. Azt a választ kapják, hogy »Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek«. Bár Isten gyermekei mindenben az Atya akaratát keresnék!

Jún. 11. Róma 10:1–11. Csel. 5:34–42. Gamaliel, a tekintélyes törvénytudó, Pál apostol tanítómestere vigyázásra intette a Tanács tagjait. Ha emberektől van a dolog, semmivé lesz, ha Istentől, semmit nem tehetnek ellene. — Az Úr ügyének nem árthat az ellenség sem.

Jún. 12. Róma 10:12–21. Csel. 6:1–15. A hét diakonus között Istvánt különösen felkészíthette az Úr szolgálatára. De az ellenség is résen volt. Hamis vádak emeltek ellene a Nagy Tanácsban; Istvánt nem rendítette meg semmi. Ragyogó arccal, mennyei nyugalommal áll az ellenséggel szemben.

Jún. 13. Róma 11:1–10. Csel. 7:1–16. István beszédében védelmezi az igazságot, beszél a patriarkákról, különösen Józsefnél időzik, — az Úr Jézus előképének látja —, akit testvérei a pogányok kezébe adtak, de Isten felmagasztalta, megszabadítván általa az éhhaláltól atyjának házat és az egész Egyiptomot.

Jún. 14. V. Mózes 6:4–13. Csel. 7:17–29. István beszél Mózes csodálatos elhivatásáról. Nem pusztulhatott el a fáraó rendelete folytán, Istennek választott eszköze volt, de a nép nem ismerte fel benne Isten küldöttét. Elvetette magától.

Jún. 15. Lk. 16:19–31. Máté 3:31–35. I. Ján. 4:16–21. Csel. 4:31–35. Csel. 7:30–43. Isten negyven évig készítette szolgáját a midianiták földjén a szolgálatra. Visszaküldte Egyiptomba, azok közé, akik megtagadták azt mondván néki: »Ki tett téged fejedlemmé és bíróvá?« — Mily csodálatosak az Úrnak útjai!

K. E. d. t.